

eP Coses de la vida GRAN BARCELONA

Diagnòstic sobre la segona ciutat de Catalunya

XAVIER JUBIERRE

►► L'Hospitalet nou i vell (en primer terme, les vivendes del barri del Gornal), amb la muntanya de Montjuïc al fons.

L'Hospitalet busca el seu despertar cultural de la mà de Ramoneda

|| L'exdirector del CCCB apunta una decadència de BCN que ofereix una oportunitat als seus veïns || Afirma que la ciutat té un potencial adormit i equipaments potents per fer un gran salt

CARLES COLS
L'HOSPITALET

Quan a Josep Ramoneda, que durant més de 20 anys va ser la pedra filosofal que va transformar en or la producció del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), l'alcaldeessa Núria Marín li va encarregar una recepta per situar l'Hospitalet en el món de la cultura, el primer que va haver de fer—ell mateix ho reconeix— és anar a l'Hospitalet, ciutat veïna a la seva i que pràcticament no havia trepitjat mai. Ja ho ha fet. Acaba d'entregar una proposta de tot menys amable en què convida a aprofitar el que ell considera la decadència cultural de Barcelona per treure partit del po-

tencial adormit als barris de l'Hospitalet. No diu que sigui fàcil. És més, convida Marín a ser audaç i fugir de les temptacions de la política clàssica de les subvencions, en què al final «el polític necessita els vots i les associacions la subvenció».

En la seva exposició, Ramoneda explica primer la seva sorpresa per la ciutat que ha descobert. No és cap elogi el que fa. «El que més crida l'atenció de l'Hospitalet és la seva parcel·lació», diu. Les successives allaus migratòries han construït un aparent continu urbà on en realitat cada barri viu d'esquena als altres. Admet que amb l'arribada de la democràcia des de l'ajuntament es va tractar de posar ordre a molts dels «disbarats» que havia propiciat el

franquisme, però sovint ja eren «irreversibles».

Als anys 90, a la Gran Via, l'Hospitalet es va ficar en una aventura de transformació urbanística de dimensions colossals. Allò eren terres ermes. Avui és un pol empresarial crucial per a l'economia de la ciutat. En certa manera, el que ara pretén l'Hospitalet és fer un salt endavant similar, però en l'àmbit cultural. És més difícil. No n'hi ha prou de contractar enginyers i arquitectes. Ramoneda assenyala, almenys com a reconfortant conclusió inicial, que si es tracta de potencial, n'hi ha, d'humà i d'equipaments.

L'escriptor i filòsof ha visitat tots els recintes útils per a aquesta reconversió cultural. Can Freixas, La Far-

ga, els museus del carrer de Xipreret i, sobretot la Tecla Sala, que considera que hauria de ser l'epicentre de tota activitat artística de la ciutat, amb aspiracions internacionals. Encara que comparteix la tesi que a Europa hi ha un excés de festivals culturals, gairebé com si fossin un xarampió, Ramoneda creu que l'Hospitalet s'hauria de plantejar una oferta musical amb el jazz i el flamenc com a protagonistes.

LA TELE DE LA CULTURA // Les seves propostes seran ateses o no per l'ajuntament, però una vegada presentades són gairebé un repte. Suggereix, per exemple, reconvertir l'actual televisió de l'Hospitalet en una mena de televisió metropolitana dedicada

exclusivament a la cultura. ¿Per què? Perquè de televisions locals n'hi ha moltes, però un canal només cultural per als quatre milions d'habitants metropolitans, no. A vegades el que funciona és l'inèdit.

El treball que Ramoneda ha elaborat per a l'Hospitalet aborda de manera ineludible el veïnatge amb Barcelona. «L'ombra de Barcelona pesa, però el que no es pot canviar s'ha d'optimitzar», recomana. ¿Com? Doncs en primer lloc cal utilitzar sense vergonya la marca Barcelona com a paraigua per sortir a l'exterior. I després, aprofitar el que ell sosté que és una clara «pèrdua d'empenta» per part de la capital, és a dir, aprofitar l'impuls que deixa Barcelona. «El que no ha de fer

PERFIL

La intuïció d'un gestor cultural

JOSEP RAMONEDA

► Filòsof, intel·lectual, escriptor i gestor cultural

C. S.
BARCELONA

Josep Ramoneda (Cervera, la Segarra, 1949) és un dels intel·lectuals més erudits i influents de l'esquerra catalana. President de l'Institut de la Recherche et de l'Innovation (IRI) de París des del 2009 i exresponsable de l'Institut d'Humanitats de Barcelona (1986-1989), també és filòsof, assagista, promotor cultural, articulista, tertulià radiofònic i exdirector del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), que va gestionar des dels seus inicis, el 1989, fins al 2011, quan l'ajuntament convergent en va prescindir malgrat comptar amb el suport dels grans sectors culturals.

Ramoneda és un clarividenc analista que s'avança en propostes alternatives que connecten amb el públic. En la seva etapa al CCCB, el centre va acollir el festival Sonar, exposicions que han despertat l'interès internacional i la mostra de cine independent L'Alternativa. ≡

mai l'Hospitalet –adverteix el ponent– és portar a la ciutat espectacles o activitats que ja han passat per Barcelona.

Hi ha encara un front més a explorar. «Un dels dèficits culturals de Barcelona és la dificultat de veure exposada la creativitat contemporània del país, una tasca a la qual el Macba també ha renunciat», afirma. Coneix el cas. Al capdavant del CCCB, el Macba era la seva parella de ball. Ramoneda considera que l'Hospitalet podria cobrir aquest espai, especialment si és capaç de posar-se en contacte amb els col·leccionistes privats i presentar-los una proposta temptadora que plantegi una exposició permanent de tots aquells fons. ≡

RECUPERACIÓ DEL PATRIMONI HISTÒRIC

Un altre campanar ressuscitat

La basílica de Sant Just i Pastor inicia la primera fase de restauració destapant les empremtes dels impactes de bombes de 1714 ≡ **La capella** exhibirà les seves valuoses troballes arqueològiques

CRISTINA SAVALL
BARCELONA

Després de la recuperació dels campanars de Santa Maria del Mar i de la catedral, ara el de l'església de Sant Just i Pastor està envoltat de bastides, xarxes i bigues, submergit en la primera fase d'una profunda restauració arquitectònica que en els pròxims mesos inclourà la reforma de les cobertes, terrats, façanes, capelles, orgue, contraforts, les instal·lacions d'aigua i de llum i de la il·luminació.

El mal estat en què es troba la basílica gòtica pròxima a la plaça de Sant Jaume i al palau Requesens, seu de la Reial Acadèmia de Bones Lletres del carrer Bisbe Caçador, 3, ha necessitat que la Diòcesi de Barcelona, la Generalitat, l'ajuntament i la diputació recolzin econòmicament aquesta renovació després de l'elaboració d'un pla director. Aquest document prioritza necessitats, i per això els terminis de les reformes s'aniran complint depenent dels ingressos aconseguits durant els pròxims mesos.

En pròximes fases es repararan les capelles, les cobertes i el sistema elèctric

D'entrada, les institucions destinen 400.000 euros per reparar el campanar, construït entre 1559 i 1572. És el més urgent davant el risc de caigudes de lloses de la barana més alta i de la façana de la torre per problemes d'oxidació del ferro que subjecta les pedres. Aquesta fase s'acabarà al juliol, amb l'afegit que es podran tornar a sentir les quatre campanes que ara es troben a l'empresa Quintana, a Palència, especialista en restauració d'aquests instruments metàl·lics en forma de copa invertida.

L'església de Sant Just i Pastor, una de les més antigues de Barcelona, ha cobrat especial protagonisme des que el 2011 es descobrí al subsòl de la sagristia un baptisteri del segle VI dC pertanyent a l'època visigoda. Amb això es reescriu la història de la ciutat i es consolida que van conviure dos cultes, amb seus episcopals diferents. El baptisme era un ritu reservat als bisbes, de manera que el temple es va erigir en el passat en una catedral cristiana de l'antiga Bàrcino.

Joan Figuerola, l'arquitecte que dirigeix la restauració, explica que aquest pla d'actuació preveu «l'ex-

CARLOS MONTAÑÉS

►► El campanar ► Un picapedrer treballa en la restauració de la barana més alta de Sant Just i Pastor.

hibició» de les restes arqueològiques trobades. «Des d'abans de la guerra civil no s'ha intervingut res. No s'entén en una església d'especial interès arquitectònic, que és simultània a Santa Maria del Pi i a Santa Maria del Mar, i una de les poques que encara conserven els seus tresors pictòrics intactes, ja que no van ser cremats durant la contesa», assenyala Lluís Camí, aparellador que coordina les obres, dissenya els plànols i dirigeix aquests dies l'equip de picapedrers que treballen en les altures del temple per recompondre les dues cares de la barana hexagonal del campanar que han anat caient.

Alguns danys que pateixen els murs es remunten als bombardejos

del setge de Barcelona del 1714 per les tropes de Felip V. «Van fer el disbarat de tapar amb morter, un corrosiu conglomerat arenós, els forats amb forma d'estrella causats a les pedres pels impactes. En aquesta restauració els recuperarem», explica Camí. Així, les empremtes dels projectils en el moment d'esclatar contra la paret gòtica es mostraran amb la mateixa força emotiva que els forats de la façana de l'església de la placeta de Sant Felip Neri, on el 1938 van morir en un bombardeig 42 persones, la majoria nens. ≡

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

